

Олексій Кононенко

ПРАВЕДНИЙ СУД

Ілюстрації Віктора Кононенка

Харків
«ФОЛІО»
2017

Що праліс говорить?

Чи давно, а чи недавно
Звірі не жили безправно,
Хай то Слон, Ведмідь чи Лис...
В хащі древній заповітній,
Де ростуть дуби столітні,
Думу думає праліс.

«Люди, ви мене забули...
А про суд звіриний чули?
Нагадаю, свідком був.
Спав я, вітер мені снівся...
«Буде суд!» — я пробудився,
Коли крик отой почув...»

Вмить ожив праліс могутній,
Кожен, хто у ньому сутній,
Смілий він чи страхопуд,
І маленьке, і велике
Долучилися до крику,
Галасують: «Буде суд!»

Обвина

Лев, як цар у повній мірі,
На галяву кличе звірів,
Значить, трапилась біда.
Мавпа виклала обвину —
Вовк образив честь звірину,
Сіромаха маху дав!

Що ж за збурення безмежне?
Сірий Вовк беззастережно
Грубо Мавпу обізвав.
Прямо в морду їй, не в спину,
Крикнув-рикнув: «Ти — людина!» —
Так, повірте, і сказав.

Звірини зійшлося багато,
На галяві ніде стати,
Мавпи виснуть на гілках,
І ведмеді на деревах
Пильно дивляться на Лева,
А в очах первісний страх.

Пси з державного надзору
На межі стоять суворо,
Стримують густу юрбу.
Їм наказ — не допускати
Ні зубастих, ні рогатих
До царя — хто б там не був.

Ось представники з'явилися
(Як завжди, вони спізнались)
Від жіночих установ —
Товариства, спілки, ліги —
Їм позаду не до шмиги,
Лізуть уперед: «Агов!

Ми в рядах стоять повинні!..»
І тоді порядні свині,
Що в рядах давно були,
Місцем поступились дружно,
Разом всі пішли в калюжу —
Лев за це їх похвалив

І дозволив їм стогнати,
Коли всі мали мовчати, —
Всякий звір закон той знав.
Легким усміхом цариці
Усміхнулася Левиця,
Лев нарешті голос дав

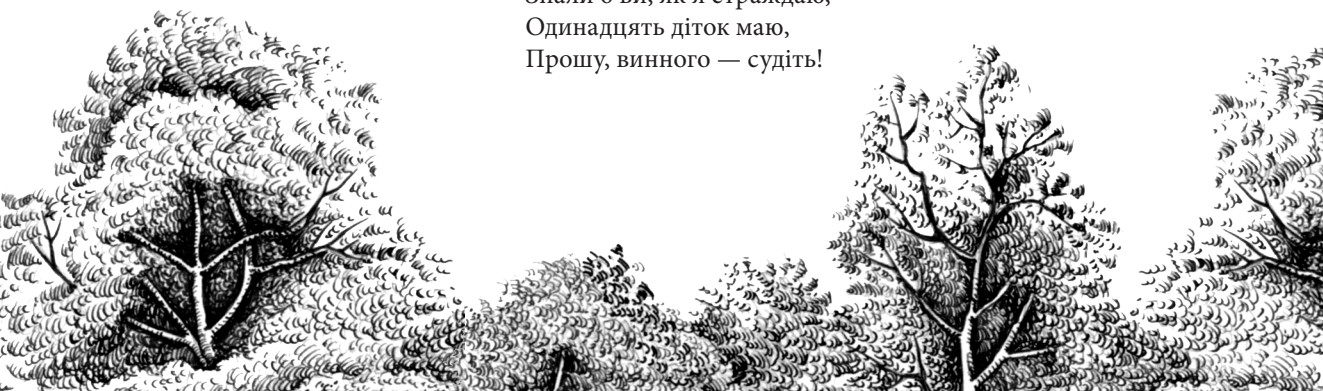
Мавпі, щоб вона образу
Виказала всю і зразу.
Мавпа виступила враз:
— О, Високий Трибунале,
За життя я ще не знала
Отких гірких образ!

Я несла учора вранці
Дітям стиглі помаранчі,
Коли стрівся мені Вовк.
Він із боку в бік хитався,
Хижо-дико визвірявся
І на хвилю не замовк.

Лаявся, неначе п'яний,
Що не слово — то погане,
Я таких не чула слів.
І «задрипанка», й «злодійка»,
Намірявсь вчинити бійку,
Помаранчів захотів.

Я, звичайно, налякалась
І на дереві сховалась
Пересидіти той жах.
Тут він крикнув безпричинно:
«Ти не Мавпа, ти — людина!»
Це вже, вибачте, межа!

О, Високий Трибунале,
Я звертаюсь не зопалу,
Чесну матір захистіть.
Знали б ви, як я страждаю,
Одинадцять діток маю,
Прошу, винного — судіть!

Революція

Вовк узявся захищатись:
— І за що тут ображатись?
(Так Борсук його навчив.)
Ви смієтесь наді мною,
Щось у вас із головою,
Пані Мавпо, я вас бив?

Я сказав, що ви — людина,
Ви на мене в суд, обвиня!
Та хіба ж це лайка? Як?
Я дійшов такої гадки:
Ваші клепки не в порядку,
В чім вина моя відтак?

Слон, того і сам незчувся,
Тупнув так, що ліс здригнувся:
— Зупинись! Перепроси!
Ні — негайно у в'язницю,
Він ще, бачте, козириться,
От варнак, немає сил!

Вовк від страху затрусився,
Знітився, перепросився,
Зрозумів, що перебрав.
Звірі галас учинили,
Загарчали і завили —
Ліс такого не чував.

